

پاڼه او نړۍ

ليکواله: زرمينه روحي وردگ

Ketabton.com

انستان اقتصاد وزارت سره په
په صفت د پوهاوي، تعامل او
وضوعاتو په برخه کې فعالیت
کړې له لارې د اقليمي بدلون
ستان د ټولنې د ضرورياتو پر

ی، بلکې اونی اقليمي بدلون
له اړتیا لري؛ تر څو د موجوده

سي د اونی د فعالیت د ساحې
د شخړې پر ځای د همکارۍ

ت داسې اقدامات غوره کړي
ي. د یادونې وړ ده چې په دې
رنه وشي.

و چې په افغانستان او سیمه

پانه او نړی

لیکواله:
زرمینه روڼي وردگ

۱۴۰۲ هـ.ل

د کتاب نوم: پاڼه او نړۍ

ليکواله: زرمينه روحي وردگ

کتونکی: زلمی هېوادم

اېډېټ: اجمل روحي

انځورونه: لېمه او ميوند حکيمزی (د مصنوعي زیرکتيا په مرسته)

له ښاغلي انجينر ابوبکر همت نه ځانگړي مننه چې کتاب يې د مسلکي
اړخ نه اېډيټ کړی.

خپرنډوی: د اونۍ مؤسسه

د خپروندې يادښت

د اونی موسسې موخه د اقلیمي بدلون حیاتي موضوع ته ځانگړې پاملرنه او په افغاني ټولنه کې یې د یو محوري بحث په توگه مطرح کول دي.

اونۍ لومړنۍ افغاني موسسه ده، چې د اقلیمي بدلون په برخه کې یې، د خپرنې، عدالت غوښتنې، اقلیمي دېپلوماسۍ او اقلیم پوهنې له لارې ځانگړې فعالیتونه پیل کړي دي. اونۍ غواړي د اقلیمي بدلون ناوړه اغېز په هکله په افغانستان او سیمه کې د پوهاوي کچه لوړه کړي، تر څو شته ننگونو ته اغیزمنې او هر اړخیزې حللارې وموندل شي.

په دې برخه کې عامه پوهاوی، چې د دقیقو خپرنو او معلوماتو پر بنسټ ولاړ وي، کلیدي رول لوبولی شي. اړینه ده چې د نن ماشومانو ته چې په راتلونکي کې د دې سیارې مسئولیت ور په برخه کېږي په کافي اندازه پوهاوی او معلومات ورسول شي تر څو په راتلونکي کې د ځمکې له سیارې سره عادلانه او ښه چلند وکړي او د هر اړخیزې حللارې په موندنه کې په فعاله توگه برخه واخلي.

له همدې کبله اونۍ غواړي چې د ماشومانو لپاره د اقلیمي بدلون او چاپېریال ساتنې په اړه د افغانستان په رسمي ژبو د لیکل شوو کتابونو د چاپ ملاتړ وکړي.

هيله ده «پاڼه او نړۍ» د دې اوږد مهاله بهير پيل وي، او زموږ له ماشومانو سره مرسته وكړي چې د الله (ج) له خوا د راډالۍ شويو د طبيعي نعمتونو په قدر او ارزښت پوه او په ښه توگه ترې ساتنه وكړي.

ليکوالې زرمينې روحي وردک په دې کتاب کې په عالي ډول سره خپل استعداد اثبات ته رسولي او افغان ماشومانو ته يې ښايسته اثر پنځولی دی. موږ له آغلې ليکوالې د زړه له کومي مننه کوو او له فرصت نه په استفادې سره نور افغان ليکوالانو، په ځانگړې توگه مېرمنو ته، بلنه ورکوو چې د دې ډول کتابونو د ليکلو لړۍ وغځوي. //اونۍ'' به يې تل تر څنگ ولاړه او ملاتړي وي.

د يو متحد او سوکاله افغانستان په هيله

درښت

د //اونۍ'' د موسسې بنسټ اېښودونکې او د بورډ مشر

ديپلوم انجينير الياس وردک

پاڼه او نړۍ

ستاسو په لاسو کې دا کتاب چې محترمي ليکوالي زرمينې - پاڼه او نړۍ نومولۍ - د کوچنيانو لپاره ليکل شوی کتاب دی او زما په پوهه په خپله نوع کې ډير گټه ور او کار آمد اثر گڼل کيدای شي.

دا کتاب د کوچنيانو لپاره، د کوچنيو حکاياتو په بڼه په داسې ابتکاری شيوه تهيه شوی چې په هره برخه کې د راوي له خولې د انساني ژوند د چاپيريال پر يوه ضروري موضوع په ډيره ساده او د کوچنيانو لپاره د درک او پوهې وړ ژبه په ډير خونده ور سبک ليکل شوی دی.

د کوچنيانو لپاره د ليکليو شويو نورو آثارو په نسبت د (پاڼه او نړۍ) امتياز پدې کې دی چې د دې کتاب لوست د کوچنيانو د ادبي ذوق له خړوبولو سربيره، کوچنيان له ډيرو مفيدو او د انساني ژوند له چاپيريال سره د تړليو او موثرو مسايلو له ساينسي بنيادونو هم خبروي.

د دې کتاب په ليکنه کې د محترمي ليکوالي هنر دا دی چې د انساني چاپيريال د خرابيدو او هم يې د ساتلو او سلامتيا پر عواملو د انسان د منفی او مثبت نقش ډير حياتي موضوعات، د کوچنيانو له پوهې سره سم، په روانه او په کورني محيط کې پر مستعملو اصطلاحاتو پسوللې، پسته او خوږه ژبه ليکلي دي.

ليکواله د کتاب د عبارتو د بشپړتابه لپاره د الفاظو په انتخاب کې خاص مهارت لري. د کتاب د حکاياتو په بيان کې يې د کوچنيانو د برداشت سويې ته په پاملرنه موزون، مناسب او رسا کلمات او الفاظ انتخاب کړي دي.

(پاڼه او نړۍ) هم په موضوعي لحاظ او هم د بيان د روان سبک له پلوه په پښتو کې د کوچنيانو لپاره د ليکل شويو کتابونو په لړۍ کې ځينې ابتکاري خواوې لري. هيله دا ده چې دا روش وسعت پيدا کا او زموږ د دې ساحې ليکوال، لکه: (پاڼه او نړۍ) د ژوند ځينې ضروري مسايل په خپلو آثارو کې د کوچنيانو د فهم له سويې سره برابر را ونغاړي، خو زموږ کوچنيان له کوچنيوالي د انساني ژوند له ځينو حياتي ضرورتونو سره آشنا شي.

د دې گټه وړ اثر محترمې ليکوالې زرمينې ته د کوچنيانو لپاره د دې ابتکاري خونده وړ کتاب د ليکلو مبارکي وایم او د لا برياليتوب هيله يې لرم.

په درناوي

سرمحقق زلمی هیوادم

پاڼه او نړۍ

پاڼه په ښویدلیو پښو له ټولگي نه راووتله. د کور خوا تللې لارې ته یې وکتل. یوه ژوره سا یې واخیسته، ورو ورو روانه شوه. په ځنگله کې نړۍ لار تېره شوې وه او تر څنگ یې د یخې اوبو سره ویا له هم بهېده. پاڼې هېڅ زړه نه کېده چې تر کوره په دا اوږده لار باندې لاړه شي، خو بله چاره نه وه، مجبوره وه چې د ځنگل تر منځ غره ته تللې لارې ته ختلې وای.

کور ته په رسېدو سره یې د ښوونځي بکس په دروازه کې وغورځاوه، دروازه سره یې پښې په خاورو کې اوږدې وغځولې او کېناسته.

مور یې د کوتې نه ور پام شو، ورغړ یې کړ: وه پاڼې خواره مه شي دا څه کوي، ټول کالي دې په خاورو ککړ کړل. زر پاڅه!

هله، مخ لاسونه دې ومینځه، ډوډۍ تیاره ده.

پاڼه لا هم همالته ناسته وه. بابا یې له باندې نه د کور انگر ته را دننه شو. پاڼه یې نه وه لېدلې، پښه یې د پاڼې په پښو کې بنده شوه او یو ټوپ یې کړ، ځان یې بیرته د ونې په سټه تم کړ. پاڼې د بابا د ټوپ وهلو په لېدو په خندا شوه او له خندا پر ځمکه ځملاسته، نس یې په دواړو لاسونو نېولی و او په زوره زوره یې خندل. بابا یې هم په خندا شو. پاڼې ته یې وکتل ویې ویل: داسې ښکاري چې زما نانځکه بیا لارو سترې کړې ده.

پانې بېرته ځانته پام شو چې ولې دلته ناسته وه.

- هو بابا جانۀ نن سخته سترې شوم. ته وگوره دا گرمة هوا او دا اوږده لار. دا ټول د ځنگله گناه ده. که دا ځنگل دلته نه وای یوه لنډه لار به زموږ تر کوره راغلې وه. یو سم سرک به جوړ شوی و، موټر به راتللی شو او زه به دومره نه سترې کېدم. بابا جانۀ، نه شو کولی چې دا ځنگل ټول ووهو او غټ سرک جوړ کړو؟

بابا يې له يوې شېبې سوچ وروسته وويل: راځه لورکۍ مې، له ډوډۍ نه وروسته زه او ته به چکر ته لاړ شو او بيا به د ځنگل په هکله هم خبرې وکړو. تر ډوډۍ وروسته پانې ځان چکر ته تيار کړ. بابا يې دروازه کې ورته انتظار و. دواړه د ځنگله خوا ته روان شول.

بابا يې وويل: نن به د ځنگله منځ ته لاړ شو، وگورو چې هلته څه خبرې دي. پانې سر وښوروه ويې ويل: ښه ده باباجانه، زه هم غواړم پوه شم چې هلته څه دي او ځنگل ولې بايد ونه وهل شي؟!

دواړه يوه ښه شېبه وړاندې لاړل. يو ځای کې ونې ډېرې گڼې شوې. دوی د ځنگله منځ کې وو. بابا يې پانې ته وويل: يو ځل سترگې پټې کړه او غوړ شه چې څه اورې، څه حس کوې؟

پانې سترگې پټې کړې، غوړ يې ونېوه. د باد سره هوا يې په مخ حس کوله. د مرغۍ سندرې او د پانو شرنګا يې اورېده. سترگې يې خلاصې کړې. ځان يې آرام حس کړ. بابا ته يې مخ کړ، ويې ويل: بابا جانې دا څومره ښه او آرامه احساس دی.

بابا يې موسکۍ شو: هو زما نانځکې، دا د ځنگله جادو ده. که ځنگل نه وای، دا سره هوا، د ژويو کورونه او د مرغانو ځاله به هم نه وای. دا بارانونه چې زموږ کلي کې تر نورو ځايونو ډېر دي او پاکه هوا لرو دا يو به هم نه وای.

پاڼه حيرانه شوه: هغه ولې او څنگه؟

بابا: اوس به زه تا ته ووايم چې ولې او څنگه.

ته خو پوهېږې چې کله موږ سا اخلو اکسيجن تنفس کوو او چې سا باسو نو کاربن ډای اکسايډ توليدوو. موږ د تنفس لپاره اکسيجن ته اړتيا لرو. ونې بيا زموږ برعکس کاربن ډای اکسايډ تنفس کوي او اکسيجن توليدوي. دوی هم يوه اندازه اکسيجن د شپې له خوا تنفس کوي او کاربن ډای اکسايډ خارجوي، خو تر هغه ډېر بيا بېرته د ورځې له خوا اکسيجن توليدوي. که چېرې ونې د کاربن ډای اکسايډ نه هوا پاکه نه کړي، دا گاز په اسانه بېرته نه فلتر کېږي، په دې ډول به هوا نوره هم گرمه شي، اقليم به بدلون وکړي، وچکالي او نورې ناوړه پايلې به ولري.

پاڼه: اقليم څه دی بابا جان، او څنگه ناوړه پايلې به ولري؟

بابا: که خوښه دې وي په هغه باندې به بيا بله ورځ خبرې وکړو، نن به د ځنگله به هکله وغږېږو.

پاڼه: باباجان بېخي مې خوښه ده، ښه نو ځنگل نور څه ښه والی لري؟

بابا: هو، د ځمکې تقريباً ۳۰ فيصده (درېيمه برخه) ځنگلونو پوښلې، يوازې پنځه سالمې غټې ونې کولی شي ډېرو خلکو ته اکسيجن ورسوي. بل دا چې ځنگلونه هوا هم پاکوي، کټ مټ لکه برقي جارو له هوا نه گرد ټولوي. يوه ونه په کال کې تقريباً پنځه کيلوگرامه گرد جذبوي. کله چې باران وورېږي

او ځمکه کې اوبه جذب شي نو بيا د ونې ريښې خپله دنده پيلوي. د ونې ريښې د باران اوبه فلتر او پاکوي. په دا وياړو کې پاکې اوبه چې غوړې د ونې د ريښې له برکته دي. د ونې ريښې ځمکه د ښویدو نه هم ساتي. که چيرې توپان شي نو همدا ونې د باد يو څه مخه نيسي چې زموږ کورونه وران نه کړي. د ځنگله بله مهمه دنده دا ده چې موږ ته باران راکوي. د ونې ريښې، اوبه د ښاخونو له لارې پاڼې ته رسوي او پاڼې دا اوبه بېرته تبخيري. له دې تبخیر

شوي گاز نه ورېځې جوړېږي او وريځې مور ته بېرته باران راکوي. د باران يوه برخه اوبه، د ځمکې لاندې ذخيره کيږي، يوه برخه يې سيندونو ته بهيږي او يوه بله برخه يې بېرته تبخير کيږي. دې ته د اوبو دوران هم وايي.

بابا: رښتيا په ياد دې دي چې ناروغه وې مور دې يو ډول بوټی درکړ او زر بېرته روغه شوې؟

پاڼه: هو بابا جان هغه تريخ بوټی مې خود په ياد دی. خدای مې دې بيا ترې ساتي، يو ځل بيا يې نشم خوړلی.

بابا يې موسکۍ شو: هو نانځکې آمين، خو هماغه بوټي ته بېرته ښه کړې او که دا ځنگل نه وای نو هغه بوټي به هم نه وو.

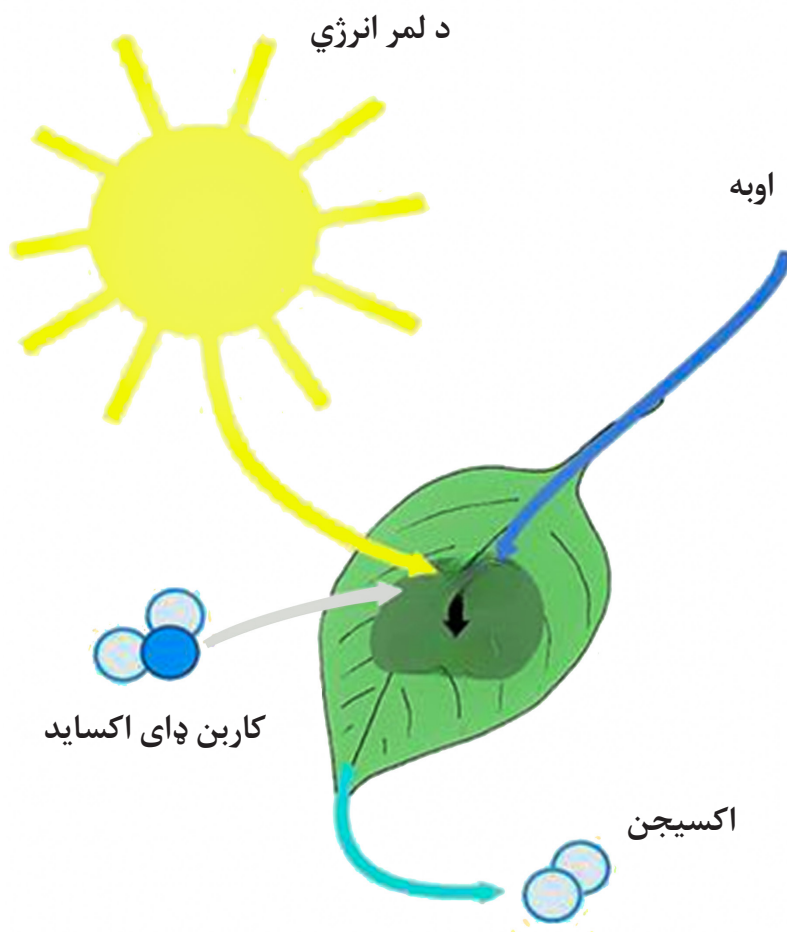
دا مور دې چې هره ورځ خوندوره ډوډۍ مور ته پخوي، په ژمي کې گرمه کوټه کې ناست وو، دا هم د ځنگله برکت دی. که د ځنگله لرگي نه وای مور ته به ژوند سخت وای. الله (ج) مور په هر ډول نعمتونو نازولي يوو. دا هر څه يې مور ته ډالۍ کړي او مور بايد په سمه توگه ترې گټه واخلو.

پاڼه په سوچ کې شوه، پوښتنه يې وکړه: بابا جان که هر څوک ځنگل ووهي او لرگي وسوځي نو ځنگل به خلاص شي بيا به څه کوو؟

بابا: افرين لورکۍ مې، اوس دې ښه خبره وکړه. ځکه خو بايد مور ډېر پام وکړو چې خپل ځنگلونه وساتو. که مور يوه ونه ووهو پر ځای يې بايد نوي نيا لگي کېنوو تر څو ځای يې خالي پاتې نه شي او بېرته زرغون شي.

پانې د بابا جان لاس ونېوه، پاس اسمان ته يې وکتل، خو سپينې ورېځې ورو ورو روانې وې. د لوړې شنې ونې ښاخونو کې يوه ځاله ښکارېده. پاڼه لا فکرونو کې وه چې تر شا يې د بوټي تر منځ کوم څه وښورېدل. پانې له وېرې توپ کړ او له بابا جان يې غېږه راتاو کړه. بابا جان يې په خندا پانې ته وويل: وگوره هلته، يوه وړه سويه ده. پانې د سوي په لېدو مخ په دواړو لاسونو ونېوه او له خوشالۍ يې چيغه کړه: بابا جان وگوره دا څومره ښايسته ده. اوه بابا جان وگورئ څنگل څومره ښه دی. اوس نو ځنگل پر ما هم گران شو. نور نه واييم چې ولې ځنگل شته. زه نور کونښنې کوم چې د ځنگل ساتنه وکړم تر څو دا ښايسته سوي او هغه پاس مرغۍ بې کوره نشي.

بابا يې وخنډل پاڼه يې مچو کړه. دواړه ورو د کور پر خوا روان شول. پانې اوس په ځنگل کې له چکر نه خوند اخيسته او هر څه ته يې په بله سترگه کتل.

بل کلی

مازديگر لمر په ډوبېدو و. پاڼه د کور په انگر کې د پيشو سره په لوبو بوخته وه. مور يې خوځوځلې دروازې ته وکتل. ځان سره يې کوم څه ويل. د انگر دروازه ټک ټک شوه. پاڼې دروازې ته منډه کړه، پوهېده چې بابا جان يې دی. د سلام نه وروسته بابا يې پاڼې ته وويل: لور مې زه بايد تا او مور سره دې يوه مشوره وکړم.

پاڼه حيرانه شوه، غلې د بابا تر شا روانه شوه. مور يې لکه پوهېده چې څه خبره شته، يو څه نارامه ښکارېده. درې واړه کښاستل.

بابا يې وويل: نن دفتر کې رييس هيله راڅخه وکړه چې يو بل کلي ته د دندې لپاره لاړ شم. هلته موږ ته ډېره اړتيا لري. ما غوښتل چې لومړی له تاسو سره مشوره وکړم چې ستاسې څنگه خوښه ده؟

مور يې وويل: نه پوهيږم، دلته مو اوس کور ځای په ځای کړی. ټول خپلوان او دوستان مو دلته دي. همدلته بلد شوي هم يوو. بابا يې پاڼې ته مخ کړ: ته څه وايي لورکۍ مې؟

پاڼې فکر وکړ ويې ويل: بابا جان، هلته خلک تا ته ډېره اړتيا لري؟

بابا: هو نانځکې مې، هغه مرسته چې زه او زما ټيم مې کولی شو بل څوک يې

نشي تر سره کولی. دوی ډېر کونښن کړی چې هماغه کلي کې څوک پیدا کړي، خو له بدمرغه څوک پیدا نشول.

پاڼه: زه به هم دلته خپلو ملگرو، ښوونځي او ښوونکو پسې خپه شم، خو بیا به هلته خلک څه کوي چې ته مرسته ورسره و نه کړې، نو زه وایم چې لاړ به شوو. مور یې پاڼه غېږ کې ونېوه ویې ویل: پخې! ته څومره مهربانه او هوښیاره یې. اوس نو مجبوره یم چې زه هم هو ووايم.

یوه اونۍ وروسته د دوی کډه بار شوه او نوي کلي خواته روان شول. په نوي کلي کې یې دوی ته یو ښایسته کور تیار کړی و، چې غټ انگر او یو باغ یې هم درلودل. په باغ کې ډول ډول د میوې ونې وې. پاڼه د باغ په لېدو ډېره خوشاله شوه او ځنگل یې په یاد شو. ځان سره یې ژمنه وکړه چې د ونو به ښه ساتنه کوي. کور ښایسته سپین او کمرنگی اسمانزنگه رنگ شوی و. د پاڼې کوټه غټه او ښایسته وه. د کوټې کړکۍ باغ خواته پرانستل کېده.

پاڼې په خوښۍ سره کړکۍ پرانیسته، د یاسمنو گلانو ښاخونه پر کړکۍ راڅوړند او راتاو وو. کوټه د گلانو له بوی نه معطره شوې وه. پاڼه د دې هر څه په ننداره کې وخت بلکل هېر کړی و.

پاڼه بله ورځ بابا سره نوي ښوونځي ته لاړه. ښوونځی هم ډېر ښایسته جوړ شوی و. دوه پوړیزه ودانۍ وه چې ټوله سپین او کمرنگه شین رنگ شوې وه. په منځ کې ښایسته او پاک میدان و چې یو څو لوبې هم په سرو او شنو

رنگونو پرې رسم شوي وې. د دېوالونو شا او خوا شنې ونې ولاړې وې. خو زده کوونکي یې تر سیوري لاندې ناست وو او د کتابونو په لوستلو بوخت وو. په لومړۍ ورځ پاڼې خو ملگرې پیدا کړې، خو د دوی تر منځ یوه ډیره بڼه پرې ولگېده.

د وړانګې کور د دوی د کور تر څنګ و. دواړه به یوځای ښوونځي ته تللي او راتللي. یوه ورځ هوا ډېره گرمه شوې وه دواړه تندې پسې اخیستې وې. په لار

کې سترگې يې پر يو څاه ولگېدې، هغه ته ورغلې او اوبه يې ترې وڅښلې. دا چې دوی په لار کې د اوبو څاه پيدا کړې وه دواړه خوشاله وې.

ماښام د پاڼې په نس درد شو. زړه يې هم خرابېده. هر څو دقيقو کې وروسته به يو ځل تشاب ته په منډه وه. مور يې ډېره ورخطا وه نه پوهېده چې څنگه له پاڼې سره مرسته وکړي. کور کې يې د بوټي دوا ورکړه، خو کومه گټه يې و نه کړه. بابا يې لا نه و راغلی. مور يې څو څو ځلې زنگونه وکړل، خو هغه

ځواب نه ورکاوه. همدې کې د کور دروازه خلاصه شوه او بابا يې کور ته د ننه شو. مور يې ورمونده کړه ويې ويل: پاڼه سخته ناروغه ده، ولې دې تېلېفون نه پورته کاوه؟

بابا يې په ورخطايي منډه کړه: د موبایل چارج مې خلاص و او برق هم نه و چې چارج يې کړم. زر دې ځان تيار کړه چې ډاکټر ته لاړ شوو. درې واړه د معاینه خانې په لور روان شول.

ډاکټر پاڼه معاینه کړه. پوښتنه يې ترې وکړه چې څه يې خوړلي؟

پاڼې په ټوله ورځ کې خاص څه نه و خوړلي، د څاه اوبه يې په یاد شوې، د اوبو کیسه يې ورته تېره کړه. ډاکټر پوه شو چې اوبه به ناپاکې وې نو ځکه پاڼه ناروغه شوې ده.

دوا يې ورکړه او ويې ويل: هېڅ اندېښنه مه کوه، ډېر زر به ان شاء الله رکه روغه شي. پام دې وي چې بیا له کوره بهر ناپاکې اوبه و نه څښي.

پاڼې وويل: ډاکټر کاکا، هغه خو د څاه اوبه وې نو څنگه ناپاکې وې؟

بابا جان يې وويل: کله چې ښه شوې بیا به پر دې موضوع خبرې وکړو او زه به يې درته تشریح کړم چې ته ولې د څاه اوبه ناروغه کړې.

څو ورځو کې پاڼه بېرته روغه شوه. وړانګه هم له هغې ورځې راهیسې ناروغه شوې وه او ښوونځي ته نه وه تللې. دواړه حیرانې وې چې ولې داسې په بد

ډول ناروغه شوي وي، دوی خو د ځان پاک ساتلو لپاره هم ډېر پام کولو.

پاڼې وویل: بابا مې نن ما سره چکر ته ځي او غواړي چې زموږ د ناوړغۍ په اړه هم معلومات راکړي، که غواړي ته هم راسره لاړه شه.

وړانگه خوشاله شوه او زر يې سر وښوراوه. پاڼه او وړانگه دواړه د بابا جان سره د غره خوا ته روانې شوې. د غره په سر لا هم سپینه واوره ځلېده او لمن کې يې د شنو واښو تر منځ ځای ځای گلان غوړېدلي وو. وړانگې يوه گل ته لاس کړ چې ويې شکوي خو پاڼې پرې غږ کړ: مه شکوه! پرېږده چې رمه يا کوم بل ژوی يې وخوري او يا مچۍ ترې شات جوړ کړي. هسې يې مه خرابوه. وړانگې هم زر لاس تر شا کړ او د خپلې ملگرې خبره يې ومنله.

بابا يې وخنډل ويې ويل: وگورئ، هلته پاس د غره پر سر واوره لېدلې شې؟

دواړو سرونه وښورول: هو، څومره ښايسته ښکاري. هلته به څومره يخ وي.

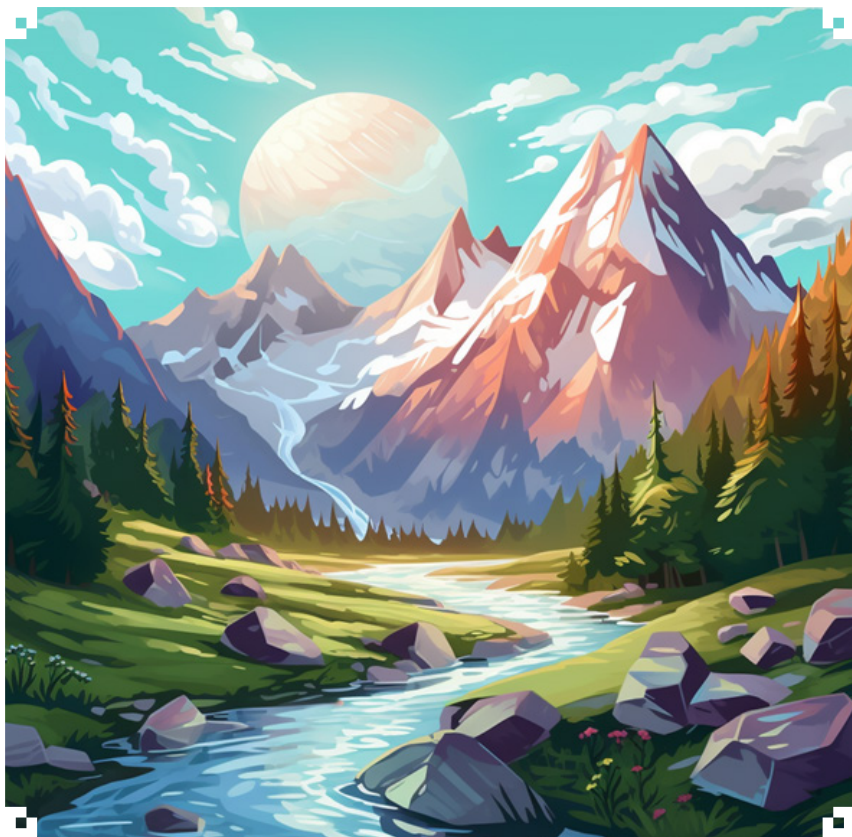
بابا: پوهیږئ چې دا واوره موږ ته څومره مهمه ده؟

پاڼه: نه ولې مهمه ده؟

بابا: دې واورې ته يخچال هم وايي.

پاڼې وخنډل: يخچال خو موږ کور کې لرو.

بابا: هو دا هم د يخچال کار ورکوي. وگوره چې الله (ج) موږ ته څومره ډېر نعمتونه راکړي. دا زموږ د اوبو ذخيره ده. که دا يخچالونه نه وای خلک به د

وچکالی له بدمرغۍ سره مخ شوي وو، د څښاک اوبو کمښت سره به هم مخ وو.
د ځمکې خړوبولو ته به اوبه نه وای. چې ځمکه خړوبه نشي بیا څه کیږي؟
وړانګې زر ځواب ورکړ: بیا نوغله نه شنه کیږي او موږ به خوړلو ته څه نه لرو،
نه به هم څارویو ته سم وایښه او نور څه خوراک ته پیدا شي.
بابا: افرین، همداسې ده، چې غله نه وي د خوراک لپاره به هم څه نلرو.

په ژمي کې کله چې واوره ووريږي، يوه برخه يې اوبه شي او يوه بله برخه يې د غرونو په سر د ذخيرې غونډې همالته پاتې کيږي. څه فکر کوئ چې بيا به څه کيږي؟

دواړو يو بل ته وکتل اوږې يې پورته کړې او ويې ويل: موږ نه پوهېږو.

بابا: ښه نو زه به درته ووايم چې بيا څه کيږي. کله چې هوا گرمه شي ورو ورو دا واوره هم په ويلې کېدو پيل کوي. د غره له سره چې دا اوبه رانښکته کيږي د ډبرو تر منځ فلترېږي او بيا سيندونو، ويالو او لښتو ته ور بهيږي. يوه برخه يې لکه څنگه چې مخکې مې هم د باران په اړه درته کيسه کړې د ځمکې لاندې ذخيره کيږي. يوه اندازه نور يې د غرونو په وادي کې پاتې کيږي. څه فکر کوئ چې د ځمکې پر سر به څو فيصده اوبه او څومره وچه وي؟

ورانگې وويل: زموږ شا او خوا خو يوازې يو سيند بهيږي نو زه واييم ۲۰ فيصده اوبه او ۸۰ فيصده به وچه وي.

بابا پانې ته مخ کړ: ته څه وايې لورکۍ؟

پاڼه: زه واييم چې ۵۰ او ۵۰ به وي، ځکه زموږ هېواد سمندر ته لار نلري، خو نور ځايونو کې خو بحرونه هم شته.

بابا: هو لورکۍ ستا اټکل ور نېږدې دی. ۷۰ سلنه ځمکه اوبو پوښلې او يوازې ۳۰ سلنه يې وچه ده.

پانې په حيرانۍ سره وکتل: نو بيا ولې ټول وايي چې اوبه کمې دي؟

بابا: هغه ځکه چې له همدې ۷۰ سلنې اوبو نه يوازې ۳ سلنه اوبه خوړې اوبه دي چې موږ د څښاک او ورځني ژوند لپاره کار ترې اخلو. دا بې مالگې اوبه په سيندونو، ويالو کې بهيږي او يا هم د ځمکې لاندې زېرمه شوي وي. دا نور يې مالگينې اوبه دي چې په بحرونو کې دي او موږ ترې گټه نشو اخيستلې.

پانې او وړانگې دواړو يو بل ته حيران حيران وکتل.

بابا يې موسک شو ويې ويل: هو پوهېږم د چا باور نه راځي که څنگه؟

دواړو سرونه ونيورول: هو همداسې ده.

بابا خبرو ته دوام ورکړ: د دې لپاره چې موږ څښاک لپاره اوبه تر لاسه کړو مجبور يوو چې څاه وکيندو. د څاه اوبه هماغه د ځمکې لاندې ذخيره شوي اوبه دي چې موږ يې راوباسو. په پرمختللي هېوادونو کې دوی خاص سيستمونه ورته جوړ کړي چې هلته اوبه ذخيره کوي او د ماشينونو په مرسته هر کور ته په نلونو کې اوبه رسوي. له بده مرغه زموږ هېواد لا هغه ځای ته ندی رسيدلی چې هر کور ته په نل کې اوبه ورسولی شي. نو موږ څه کوو؟

پاڼه: موږ څاه کيندو او د څاه نه خپلې اوبه راوباسو.

بابا: ډېر ښه، افرين. ښه نو اوس به تاسې دواړه وايي چې دا اوبه خو فلتر شوې وې نو ولې يې موږ ناروغه کړو؟

دواړه لکه له خوبه چې راوینې شي او ورپام یې شي غږ وکړ: هو، رښتیا وایې، موږ یې ولې ناروغه کړو؟

هغه ځکه چې موږ د فاضله موادو لپاره بدررفت (کانالیزاسیون) نلرو او نه هم سم سیستم ورته جوړ شوی. د فاضله موادو اوبه هم د نورو اوبو په شان د ځمکې لاندې ځي نو کله چې د فاضله موادو د تولیدو ځای سم خوندي ځای کې جوړ شوی نه وي، او هلته کومه څاه یا د اوبو زېرمه ورنېږدې وي نو د پاکو اوبو سره چټلې اوبه گډې شي. همدا ده چې ټولې پاکې اوبه هم

ناپاکي کړي. هر څوک چې هغه اوبه وکاروي ناروغه کېږي. بل دا چې ډېر کورونه د کانالیزاسیون سیستم نلري، چټلې اوبه د ځمکې پر سر تویوي، دا اوبه یا د ځمکې لاندې د خپرو ته رسیږي او یا هم سیندونو سره یوځای کېږي. په پرمختللي هېوادونو کې فاضله مواد او چټلې اوبو ته یې داسې یو سیستم جوړ کړی چې ټول بیرته تصفیه کوي او نه پرېږدي چې اوبه او هوا چټله کړي.

د فاضله توکو د تصفیې په نتیجه کې د کاغذ او پلاستیک څخه بیا ځلي گټه پورته کوي. د سبزیجاتو د فاضله توکو څخه کمپوست (د نباتاتو د ودې لپاره سره) تولیدوي. د چټلو اوبو د تصفیې په پایله کې له دې اوبو څخه د ونو او بوټو په اوبه کولو کې گټه اخلي.

زموږ او موږ ته ورته وروسته پاتې هېوادونو کې ورځ په ورځ نفوس ډېرېږي، هر څومره چې خلک ډېرېږي، همدومره ډېرې اوبه هم په کار وي او تر څنګ یې د فاضله توکیو تولید هم ډېرېږي. چې نفوس ډېر شي بیا څه کېږي؟

دواړو یوځای وویل: بیا نو اوبه کمېږي او فاضله مواد ډېرېږي.

بابا: هو بلکل همداسې ده. ډېر نفوس د ډېر لگښت مانا هم ورکوي. په شاه او ذخیرو کې اوبه کمېږي. ډېر مصرف د هوا ککړتیا رامنځته کوي چې هغه سره هوا گرمېږي. کله چې هوا گرمه شي څه فکر کوئ څه به وشي؟

ورانگه: بیا به نوره هم گرمي شي.

بابا وخنډل: هو او د دې تر څنګ به هغه پاس د غره په سر یخچالونه زر اوبه شي. اوبه به ډېرې شي.

پانې له خوشالۍ نه غږ کړ: اوه څومره ښه، نور به بیا وچکالي نه وي.

بابا: نه بچو کاش داسې وای.

موږ له بده مرغه دومره ډېر بندونه نه لرو چې اوبه بندې او ذخیږه کړو؛ نو هغه

ده چې سيلابونه به راشي. سيلابونه به ډېر کورونه وران کړي او په چټکۍ سره به زموږ له هېواد نه دا اوبه کوم بل خوا لاړې شي. کله چې دا ټولې اوبه موږ له لاسه ورکړو موږ به د وچکالۍ او ډيرو نورو بدمرغيو سره مخ شو.

پانې د يو څه سوچ نه وروسته پوښتنه وکړه: بابا جانه کوم ډول مصرف د هوا ککړتيا ډېروي زه سمه پوه نه شوم؟

بابا: مثلاً د پخلي لپاره د لرگيو سوځول، په موټرو کې د ټيټ کيفيت لرونکو

تېلو کارول یا د زاړه موټرو چلول او په عامه ځایونو یا کارخانو کې د لرگیو او د ډبرو سکارو سوځول، هغه څه دي چې هوا ککړوي او ډېری زهرجن گازونه تولیدوي چې وروسته د ډول ډول تنفسي ناروغيو تر څنګ د سرطان، زړه، پوستکي او رواني ناروغۍ هم پيدا کوي.

وړانګه او پاڼه ډېرې خپه شوې. یو بل ته یې وکتل سرونه یې وښورول.

پاڼې وویل: دلته خو ټول وخت همدا توکي کارول کیږي.

وړانګې پوښتنه وکړه: کاکا جانۀ نو څه باید وشي چې مخنیوی یې وکړو؟

بابا: د خپل کور نه یې پیلولی شو. ډېر پلاستیک و نه کارو، مثلاً د پلاستيکي کڅوړې پر ځای د تګي کڅوړه وکاروو، کثافت هره خوا و نه غورځوو، د پلاستیک سوځولو نه ډډه وکړو. بېځایه اوبه مصرف نکړو. د باندې چې وویڼو د اوبو نل خلاص پاتې دی بند یې کړو.

دواړو بابا جان سره ژمنه وکړه چې له دې وروسته به ډېر پام کوي او که وګوري چې نور خلک پام نه کوي هغوی ته به هم دا پیغام رسوي.

بابا هم خوشاله شو چې دوی دومره په مینه هر څه ته غوږ نېولی و.

بابا دوی ته د غره ډډه کې له یوه دوکان نه ایسکریم واخیست او کور خوا ته روان شول. په لار کې یو وړوکی هلک د اوبو نل خلاص کړی و او لوبې یې ورسره کولې. پاڼې چې ورپام شو منډه یې کړه، نل یې بند کړ.

وړو کي هلک ته يې وويل: ولې داسې کوي؟

هلک چې حيران و وويل: ستا يې څه دا زموږ نل دی.

پاڼه له غوسې نه سره شوه ويې ويل: ته نه پوهېږې چې ته نري ته څومره تاوان رسوي. که داسې کارونه کوي څو کاله وروسته به يو څاڅکی اوبه هم نلري. همداسې غواړې ها؟

هلک د پاڼې په خبره نه پوهېده چې څه وايي او څه غواړي.

بابا يې ورو پاڼې ته غږ کړ: لور مې، ته دوی ته بايد ټوله کيسه داسې وکړې لکه ما چې تاسو ته وکړه، کنه دا بيچاره له کومه پوه شي چې ستا د دې خبرو نه څه مطلب دی.

پاڼې ځان ته پام شو چې رښتيا هم دی له کومه پوه شي چې څه وایم. هلک ته ورغله وويل: غواړې چې زه کيسه درته وکړم چې ولې به اوبه نه وي؟ هلک په نه زړه وويل: هو ووايه چې څه خبره ده.

پاڼې او وړانگې دواړو يوه په يوه ټوله کيسه چې بابا نه يې اورېدلې وه هلک ته تېره کړه. هلک د پاڼې په خبرو يې خاص باور نه راته. بابا ته يې وکتل. بابا سر وښوراه ويې ويل: هو زوی مې دا ټولې خبرې سمې دي. د دې لپاره چې يوه ورځ د اوبو نشتون سره مخ نشو بايد سر له اوسه ډېر پام وکړو. هلک هم ژمنه وکړه چې بيا به داسې بې احتياطي نه کوي.

بابا ډېر خوشاله و، نه دا چې، پاڼه او وړانگه په خبره پوه شوې بلکې دوی کولی شي چې نور خلک هم دې ته اړ کړي چې اوبه سمې وکاروي.

د ماښام تیاره په خورېدو وه چې دوی بېرته کور ته ورسېدل. پاڼې د خوب تر وخته له بابا جان نه یې پوښتنې کولې او بابا جان یې هرې یوې پوښتنې ته په خوارا حوصله او مینه ځوابونه ورکول.

د سپوږمۍ سپینې وړانگې د یاسمن گلانو له منځ نه کړکۍ ته رارسېدلې او کوټه یې رڼا کړې وه. د پاڼې سترگې سره ورغلې وې او په خواږه خوب ویده شوې وه. بابا یې کمبله پرې سمه کړه، مخ یې ښکل کړ او ورو له کوټې نه ووت.

پاڼه او اسمان

د روژې میاشت وه، روژه ماتي نه وروسته بابا، مور او پاڼه انگړ کې ناست وو او کیسې یې سره کولې. پاڼې د بابا په زنگون سر کېښود او اسمان ته یې وکتل. ستوري په اسمان کې ځلېدل، سپوږمۍ هم نړۍ ښکارېده. پاڼه په اسمان کې ورکه وه، د مور یې وړپام شو، غږ یې پرې وکړ: شاهزادګۍ! بیا کومه دنیا کې ورکه یې.

بابا یې وخنډل: پرېږده چې خپله نړۍ کې واوسي. زما د نانځکې دنیا ډېره ښایسته ده.

پاڼه په ځای کې نیغه کېناسته ویې ویل: هو موږې هر ځل مې پسې اخلې. اوس مې بیا څه کړي؟

بابا جانې ما ستورو ته کتل، څومره ډېر دي، زموږ نړۍ هم همداسې یو ستوری دی کنه؟

بابا د چایو نه یو غوړپ وکړ، اسمان ته یې وکتل. ستوري ښایسته ځلېدل. مور یې لاس په تندي کېښود ویې ویل: اوف خدایه اوس به بیا د دوی لابراتواري کیسې پیل شي.

بابا موسکۍ شو ویې ویل: ته هم غوړ شه، کومه ورځ به دې په کار شي.

مور: زه ترې تېره یم، دا نازولې دې پوه کړه، زما سر هسې هم نه پرې خلاصیږي. که ستا غوندې ښوونځي ته تللې وای درس مې ویلی وای اوس به زه هم پرې پوهېدم.

پاڼه: زه هم هره ورځ یو څه په ښوونځي کې یا بابا جان سره زده کوم، که وغواړې ته هم زده کولی شې، که همدا نن هم پیل وکړې ډېر څه به زده کړې. له دې وروسته زه هره ورځ تا سره درس وایم.

بابا یې پر سر مچو کړه: افرین لورکۍ مې، دا به یو لوی خدمت وي. زما خبره خو نه مني کنه اوس به یې پوهنځی هم خلاص کړی و.

مور: ښه بس بس، اوس بیا پلار او لور دواړه راته یو خوا شول. سمه ده له دې وروسته هره ورځ درس وایو خو په یو شرط.

پاڼه: هر شرط منم، ووايه کوم شرط؟

مور: دا چې ته به هم د پخلي او کور کار کې مرسته راسره کوي.

پاڼې خپل مخ په لاسونو پټ کړ: اوه نه ...

- دا مې څه ومنل.

- ښه سمه ده منم یې.

بابا غلی و او اسمان ته یې کتل. پاڼې یوې نوي کیسې ته ځان چمتو کړ.

بابا يې وويل: پوهيږې چې سپوږمۍ له مور نه څومره لرې ده؟

پاڼه: لس زره كيلومتره؟

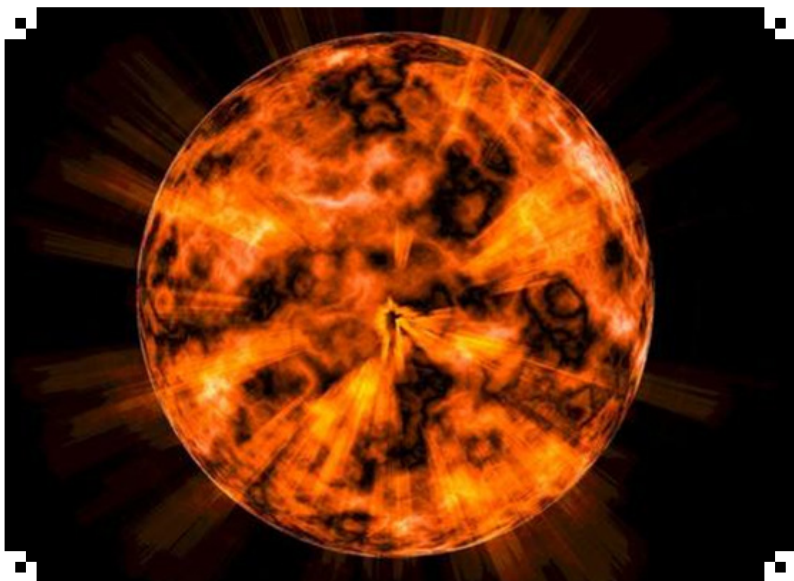

بابا: نه، تر دې هم ډېره زياته؛ سپوږمۍ ۳۸۰۰۰۰ كيلومتره له مور نه ليرې ده

نو اوس ښه فكر وكړه چې لمر به څومره له ځمكې نه لرې وي؟

پاڼه: اوهو دا خو سخته شوه، فكر كوم چې يو ميلون كيلومتره به وي.

بابا: ځمکه د لمر نه ۱۵۰ میلیون کیلومتره لرې ده. که چیرې یوه الوتکه په ساعت کې د ۹۰۰ کیلومترو چټکوالي سره حرکت کې وي، نو موږ ته شل کاله په کار دي، چې لمر ته ورسېږو. لمر یو ستوری دی، چې درې برخې د هایدروجن او یوه برخه د هیلیم له گازونو نه جوړ شوی. پخوا خلکو فکر کاوه چې د لمر مخ کلک دی، خو له سلو کلونو را پدې خوا کارپوهانو کشف کړه، چې لمر یوازې د گازونو نه جوړ شوی، چې مقناطیسي قوه جاذبې د توپ په ډول سره غونډ کړی او ساتلی. څه فکر کوې لمر به له ځمکې نه څومره غټ وي؟

پاڼه: درې برابره، نه نه، لس برابره. همداسې ده؟

بابا: نه لور مې تر هغه هم ډېر، لمر ۱۱۰ ځلې تر ځمکې غټ دی. د ځمکې په څېر ۸ نورې سیارې په لمر راڅرخي چې عطارد، زهره، ځمکه، مریخ، مشتري،

زحل، اورانوس او نپتون دي. دا ځينې خپلې سپوږمۍ هم لري.

پاڼه: باباجانه سپوږمۍ کې هوا گرمه ده؟

بابا وخنډل: لور مې، په سپوږمۍ کې د ورځې له خوا مثبت ۱۳۰ درجې او د شپې له خوا منفي ۱۵۰ درجې ته رسېږي.

پانې چيغې کړې: اوه، نو هلته خو هيڅ شی هم نه پاتې کېږي. يا به له گرمي نه مري او يا له يخ نه. زما ټول خيالونه او فکرونه يې راخراب کړل.

بابا: هغه څنگه؟

پانې په شرمېدلې انداز وويل: ما ويل چې يوه ورځ به هلته ځان ته ښکلي ماڼۍ جوړوم او بيا به تاسې هم راولم.

بابا وخنډل: خیر هلته که نه کيږي، وايي چې د مريخ جوړښت د ځمکې ته ډېر ورته دی، هلته به بيا يو قصر جوړ کړي.

پانې تر ډېره اسمان ته کتل او فکرونو کې به ډوبه وه. بابا يې ورته پام و وړويې خبره پسې وغځوله: لور مې، ته پوهېږې چې الله (ج) څومره پر موږ مهربانه دی. زموږ لپاره يې هر څه پيدا کړي، دا اوبه، اسمان، هوا، ځمکه، میوه، ژوي، شنه نباتات، معدنونه او داسې ډېر نور چې لا يې موږ په راز خبر هم نه يو. اوس نو زموږ دنده هم دا ده چې له دې هر څه نه په سم ډول گټه پورته کړو، د بې ځايه مصرف او تخريب نه يې مخنيوی وکړو.

پانې سر وښوراه: هو بابا جانه زه چې اسمان ته گورم د الله (ج) قدرت ته حيرانه شم. او د ځمکې پر سر دې ټولو شيانو ته مې خو پام هم نه و.

بابا وويل: هله لور مې درځه چې د لمانځه وخت دی او سبا به بيا ښوونځي ته په خپل وخت نشې پاڅېدلی.

باران

د پاڼې مور د کړکۍ تر څنگ ولاړه وه او بهر یې د باران ننداره کوله. ځان سره یې ویل، ښه شو چې باران وشو، بوټي او گلان وچ شوي وو. خاورې او دوږې به هم کمې شي. بیا یې پام شو چې ټول ځایونه به خټې وي او پاڼه به بیا په غوسه وي. همدې سوچونو کې وه چې پاڼه د چوترې له دروازې نه رادننه شوه. کالي یې ټول لمده شوي وو. له ورايه یې غوسه په مخ کې ښکارېده. مور یې موسکۍ شوه یو ځانپاک یې ځان سره واخیست ور روانه شوه.

پاڼه چې د دالان مخ ته رسېده مور یې هم ورورسېده ویې ویل: زما لورکۍ په څه حال ده.

پاڼې چې خپل بکس غېږ کې کلک نېولی و وویل: پوهېږې مورجانې زه د ځان غم کې نه یم خیر ده چې لمده شوې یم خو زه فکر کوم چې زما بکس منځ کې هر څه لمده شوي، زه یې له وېرې نه شم خلاصولی. که مې کتابونه او کتابچې خراب شوي وي زه خو به مړه شم.

مور یې وویل: مړه دې بلا شه، زما لورکۍ تاته دې الله اوږد عمر درکړي. ته مه خپه کېږه ان شاءالله چې هر څه به سم وي.

مور یې ورو بکس خلاص کړ په رښتیا هم چې د باران اوبه بکس ته نه وې تللي. پاڼه د بکس منځ په لیدو له خوشالۍ نه په مور غېږ راتاو کړه او چیغه

يې کړه: خدايه شکر زما کتابونه او کتابچې سلامت دي.

مور او لور په خبرو کې گرمې وې چې يو سيوري يې ولېد، دواړو له وېرې نارې کړې.

بابا زر غږ کړ: زه يم، زه يم مه ويريرئ!

دواړو يوه اوږده سا واخيسته، مور وويل: موږ خو دې سختې وويړولو. داسې غلې شوک راننوخې، يو غږ خو به دې کړی وای.

بابا وخنډل: ما خو سلام وکړ خو تاسې دواړه سختې يو له بل سره بوختې وئ او زما بېچاره سلام مو هم نه اورېده.

بابا د پاڼې په سر لاس راتېر کړ ويې ويل: لور مې لمدۀ شوې، هله زر دې کالي بدل کړه چې ناروغه نشي.

پاڼه: هو باباجانه داسې يو ناخاپه باران گير کړم چې د تبتهېدو لار مې هم نه وه. رښتيا بابا جانۀ د باران په اړه مو تر اوسه خبرې ندي کړي.

بابا يې سوچ کې شو ويې ويل: پر دې مهمې موضوع مو خبرې ندي کړي؟

که خوښه دې وي، له ډوډۍ نه وروسته به خبرې پرې وکړو؟!

بابا د پاڼې په کوټه کې د کړکۍ تر څنگ کېناست، پاڼې ته يې د شيدو توده پياله ورکړه. د بابا په لاس کې د شنه چای پياله وه، ورو يې غوړپ ترې وکړ، پاڼې ته يې مخ کړ ويې ويل: د باران په جوړېدو کې د اوبو دوراني حرکت،

عمده رول لوبوي. بحرونو، سیندونو او نباتاتو کې اوبه تبخیر کیږي. تبخیر لپاره باید هوا ګرمه وي او د ګرمې هوا لپاره موږ لمر ته اړتیا لرو. تبخیر شوي اوبه د کوچنیو څاڅکیو په څېر چې موږ یې په سترګو نشو لیدلی او ګاز ته ورته وي شکل اخلي. بخار کم وزن لري نو ځکه اسمان خوا ته حرکت کوي. هر څومره چې هوا سپرېږي همدومره دا بخار سره نېږدې کېږي او ورېځ ترې جوړېږي. له لاندې نه نورې ورېځې هم وروانې وي او ورسره یو ځای کیږي. ورېځې یو په بل فشار راولي او د همدې فشار له امله څاڅکي هم غټ شي او ورېځې په اسمان کې وزن پیدا کړي. کله چې وزن ډېر شي بیا بېرته د باران

په شکل خڅیږي او ځمکې ته رانښکته کیږي.

پاڼه، بابا جان ته غوړ وه ورو یې وویل: او واوړه بیا څنگه جوړیږي؟

بابا جان وویل: لور مې، ښې خبرې ته دې پام دی. په ورځو که یوازې د اوبو څاڅکي نه وي بلکې د یخ واړه کړستالونه هم وي. البته دا نور هم پاس چېرته چې هوا ډېره یخه وي جوړیږي. د یخ کړستالونه د اوبو څاڅکي جذب کوي او په دې ډول غټیږي. یو وخت یې وزن ډېریږي او بیا د واورې یا هم ږلۍ په ډول بېرته ځمکې ته رانښته کیږي. کله چې ځمکه کې هوا ډېره یخه نه وي نو په لار کې بېرته د یخ باران په څاڅکي بدل شي. نو ځکه کله د باران څاڅکي گرم او کله هم یخ وي.

پاڼه او اقليم

پاڼه او وړانگه دواړه په انگره کې ناستې وې او سرونه يې ټيټ نېولي وو، قلمونه يې لاس کې وو او کوم څه يې ليکل. بيا به دواړو يو له بل سره مشوره وکړه او له سره به يې پيل وکړ. د بابا يې له کوتې نه پرې پام و چې دواړه سختې بوختې دي.

بابا د يوه کتاب په لوستلو کې ډوب و چې دواړه يې سر ته نېغې ودرېدې. بابا سر پورته کړ، دواړو ته يې وکتل. د دواړو خبرې قهرجنې غوندې ښکارېدې. بابا: دا زما په لورگانو څه شوي؟

پاڼه: بابا جانې موږ ته يې په ښوونځي کې کورنۍ دنده راکړې. موږ بايد د اقليم په اړه يوه مقاله وليکو. اوس وړانگه وايي چې باران، واوره، باد دا ټول اقليم دی. زه وایم چې دې ته هوا وايي، اوس نو ته ووايه چې د چا خبره سمه ده؟ بابا له ځايه پورته شو. د کړکۍ خوا ته يې څو گامه واخيستل، اسمان ته يې وکتل. دواړه يې وروبلي چې ورشي.

بابا وويل: اسمان کې څه وينئ؟

دواړو پاس وکتل، وړانگې وويل: اسمان شين دی او لمر په ډوبېدو دی.

پاڼه: څو سپينې وربځې هم ښکاري.

بابا: ډېر ښه. لږ شېبه وروسته به څه پيښ شي؟

دواړو غبرگ وويل: لمر به ډوب شي او تياره به شي.

بابا: هو بلکل. همدې ټولو ته موږ هوا ويلي شو، هغه څه چې موږ د کړکۍ نه د باندې وينو، هغه که لمر وي که باران او يا هم واوره. هر هغه څه چې زر بدلون کوي هغه ته هوا ويلي شو. لکه همدا اوس چې موږ لمر لېده او څو ورځې هم اسمان کې په حرکت کې دي خو بله شېبه به دا يو هم نه وي.

اقليم بيا د هوا اوږدمهالي درجې او څرنگوالي ته وايي، چې لږ تر لږه ۳۰ کاله د تودوخې درجې اندازه شوي وي. دا اندازه د ځمکې په بېلابېلو سيمو کې تر سره کېږي. مثلاً په شمالي قطب کې هوا ډېره سړه ده، هلته تل واوره پرته وي خو په صحرا کې بيا هوا ډېره گرمه ده، نو ځکه په مختلفو سيمو کې د تودوخې درجه اندازه کېږي.

بابا پوښتنه وکړه: څنگه د هوا او اقليم په توپير پوه شوی؟

دواړو سرونه وښورول، پاڼې وويل: ما خو له اوله ويل چې دواړه يو ندي.

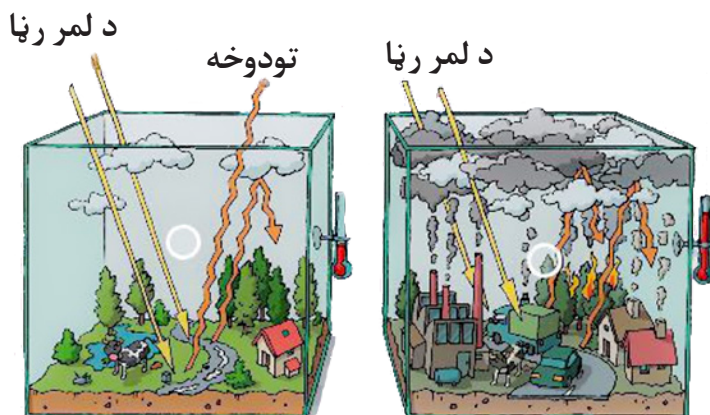
بابا: ښه نو اوس چې تاسې دومره تکړه یئ او د اقليم په اړه مقالې ليکي نو لږ به نور هم پرې وغږېږو که څنگه؟

وړانگې وويل: هو زه غواړم په دې هکله نور معلومات هم ولرم. پاڼې چندان زړه نه کېده چې نور درس ووايي خو د وړانگې علاقه يې چې ولېده دا هم تشويق شوه.

په دې منځ کې د مور غږ له پخلنځي نه راغی چې پاڼه یې وربلله.

پاڼه په منډه ورغلله، ډوډۍ تیاره وه. دسترخوان یې ځان سره راوړ او و یې غوړولو. وړانګه هم مرستې ته ورغله. ډوډۍ په دسترخوان کېښودل شوه او ټول پرې راټول شول.

وړانګې وویل: هر ځل چې دلته ډوډۍ خورم تر څو ورځو یې خوند زما په خوله کې پاتې وي. ترورې رېښتیا چې ډېره خوندوره ډوډۍ پخوې.

مور ترې مننه وکړه: هر وخت دې چې زړه وي راځه. ته هم زما لور یې.

ډوډۍ نه وروسته پاڼې او وړانګې هر څه ټول کړل او لوښي یې هم ومینځل.

بېرته بابا جان ته راغلې او تر څنګ یې کېناستې اوغوړ شوې.

بابا وخندل او ویې ویل: ښه نو اوس به په مړه خپته خبرې وکړو، فکر کوم زما نانځکه وږې شوې وه او ځکه یې د خبرو حوصله لکه چې نه درلوده.

پانې وځندل ويې وويل: بابا جان ته څنگه زما په خيال پوه شوې، اوس نو ځان سره پټ فکر هم نشم کولی وېرېم چې هر څه لولې.

ټولو وځندل، بابا وويل: د اقليمې بدلون په اړه مو څه اورېدلي؟

دواړو د نه ځواب ورکړ.

بابا: ښه نو يو څه به نن په دې اړه ووايم او يو څه به هم بلې ورځې ته پرېږدو ځکه چې ډېر څه ورسره تړلي دي. زموږ ژوند هم ورسره تړلی دی.

- ويل کېږي چې د ځمکې د تودوخې درجه لوړه شوې ده او که چېرې موږ يې مخنيوی ونه کړو ممکن چې راتلونکي څو کلونو کې دا نوره هم لوړه شي. دا تودوخه به په قطبونو کې يخچالونه ويلي کړي. د يخچالونو اوبه به د بحر اوبو ته ورگډې شي او د اوبو سطحه به په بحرونو کې لوړه شي. اوبه به ځينې جزيرې وړې کړې او حتا ځينې به له منځه يوسي.

- هوا به هم بدلون وکړي، سخت بارانونه او رلی به زور واخلي. وچکالي او گرمي به هم ورسره ډېره شي. ځينې ځايونو کې به سېلابونه ډېر شي، خو په ځينو نورو سيمو کې به بيا ځمکې شاړې او په دښتو بدلې شي. د ډېرې گرمۍ او د باران له نشتون نه به ځنگلونه اور واخلي. د ځنگلونو نشتون يا کمېدل ځمکې ته ډېر تاوان رسوي ځکه ونې کاربن ډای اکسايډ جذبوي. که ځنگلونه نه وي کاربن ډای اکسايډ اتموسفير ته ځي او دا بيا د تودوخې درجه نوره هم لوړوي.

- د بحرونو اوبه به هم گرمې شي، هلته به د کبانو ډېر ډولونه، نهنگ او مرجان د تل لپاره له منځه لاړ شي.

- د هوا د تودوخې د دومره چټک بدلون سره، د ژویو او نباتاتو ډېر ډولونه ځانونه نشي برابرولی نو ځکه دوی ته د دې خطر شته، چې د تل لپاره له منځه لاړ شي. موږ انسانان به هم دې ته اړ کړي چې له خپل کور او هېواد نه مهاجر شو ځکه نور به اوبه او غله نلرو. د څښاک اوبه او د خوراک لپاره به څه نه پیدا کيږي.

- زما ښایستو، دا وو د اقلیم د بدلون د اغېز په هکله معلومات، چې په عمومي ډول مې تاسو سره شریک کړل. که چېرې یې مخه ونه نیسو نو زموږ ښایسته نړۍ به راته بدرنگه کړي او ژوند کول به نه یوازې انسانانو ته بلکې حیواناتو او نباتاتو ته به هم سخت شي.

پاڼه او وړانگه لکه سا اخیستل یې هم چې هېر وي غلې غوږ وي. دواړه خپه ښکارېږي. زړه کې یې ډول ډول خبرې راگرځېږي.

پانې وویل: کاش یوه جادويي لکړه مې درلودی، کله مې چې ښورولی هر هغه څه مې چې غوښتل هماغسې کېدای. دا ټولې ستونزې به مې د سترگو په رپ کې ورکې کړې وای.

وړانگه او بابا په خدا شول. ټول ځایونه تیارې په غېږ کې ښولې وو، په وړانگه باندې ناوخته شوی و. زر یې خپل قلمونه او کتابچې ټولې کړې، ټولو سره یې خدای په امانې وکړه او په منډه کور ته لاړه. وړانگې لار کې ځان سره فکر کاوه چې څنگه د بابا جان جالبو کیسو وخت ترې هېر کړی و.

د گلخاني گازونه څه دي؟

سبا ورځ وروسته له ښوونځي نه وړانګه بيا د پاڼې سره د دوی کور ته راغله. همدا چې په بابا يې سترګې ولګېدې ورمڼده يې کړه ويې ويل: کاکا جانۀ ما پرون ټول وخت ستاسو د خبرو په اړه سوچ کاوه. ما ويل نو له دې ټولو بدمرغيو نه څنګه مخنيوی کولی شو؟

بابا موسکي شو د وړانګې پر سر يې لاس تېر کړ: زه همدې پوښتنې ته منتظر وم. دلته بايد لومړۍ تاسو ته د گلخاني گازونو سيستم تشرېح کړم.

پاڼه له چوترې نه را دننه شوه، مخ يې سور و. زر يې د يخو اوبو يو ګوټ وکړ. بابا جان ته يې ورمخ کړ ويې ويل: اوف بابا جانۀ نن خو سخته گرمي ده. هېڅ باد نشته نه پوهېږم چې چېرته خوب وړی.

بابا يې وخنډل ويې ويل: باد ويده ندی، وينې دی او راځي لورکۍ مې. هو رښتيا پوهېږې چې څنګه او له کومه راځي؟

د پاڼې سترګې له حيرانۍ نه گردې گردې راوتلي وې: بابا جانۀ ما په ژوند کې هم د باد په اړه فکر نه و کړی چې له کومه راځي او څنګه رامنځته کېږي.

بابا وويل: ښه نو که خوښه مو وي زه به يې کيسه درته وکړم چې څنګه رامنځته کېږي. لمر په بيلابېلو ځايونو کې په بېل ډول تودوخه ويشي. د استوا په خط

کې تل هوا گرمه وي، خو په شمالي او جنوبي قطبونو کې بيا هوا يخه وي. گرمه هوا کم وزن لري نو اسمان خوا ته پورته کيږي، هر څومره چې پاس ځي هلته د تودخې درجه کميږي او بېرته يخه کيږي. له لاندې نه چې کومه گرمه هوا پاس تللې، هغه ځای بايد خالي پاتې نشي نو څه فکر کوی چې څه کيږي؟

دواړو يو بل ته وکتل خو په ځواب يې نه پوهېدې. بابا خبره پسې وغځوله، هو د هغې هوا ځای بايد خالي پاتې نشي نو له کوم بل خوا نه هغه ځای ته هوا راځي او ځای يې ډکوي چې په دې ډول يو دوراني حرکت رامنځته کيږي. له همدې دوراني حرکت نه باد رامنځته او په الوتو کيږي.

دواړو اسمان ته وکتل، داسې ښکارېده چې ډېرې پوښتنې يې په ذهن کې راڅرخېدې.

بابا وويل: دا دی د باد په کيسه هم خبرې شوی چې له کومه راځي. اوس به راشم اصلي کيسې ته.

د ځمکې شا او خوا يو بې رنگه د گازونو قشر راپاېږه شوی دی. دې قشر ته اتموسفير وايي. اتموسفير له بېلابېلو گازونو نه جوړ شوی، چې ۷۸ فيصده نايټروجن، ۲۱ فيصده هايډروجن، ۱ فيصد ارگون او يو څه نور گازونه هم دي.

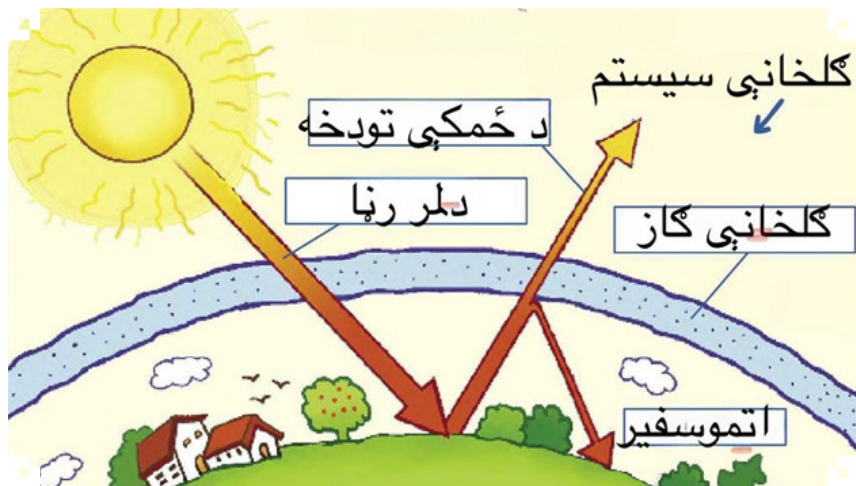
زه به يو خو بېلگې يادې کړم چې ولې اتموسفير موږ ته دومره اړين دى:

- ۱- اتموسفير موږ له وژونکو وړانگو څخه ساتي.
- ۲- اتموسفير د لمر وړانگې تصفيه کوي او له هغه وروسته يې ځمکې ته راپرېږدي.
- ۳- د لاندې او باندې هوا تبادله چې نتيجه کې باد رامنځته کېږي.
- ۴- د هوا چټک گرمېدو او يخ کېدو نه مخنيوی کوي.
- ۵- د ځمکې پر سر د ۱۵ درجې اوسط ثابت ساتي.
- ۶- د اورښت ویش ټاکي.
- ۷- اتموسفير کې اوبه د ورېځې په شکل شته چې بيا موږ ته باران او واوره راکوي. يعنې اتموسفير زموږ هوا جوړوي.
- د کلونو په تېريدو سره انسانان ورځ په ورځ ډېر کاربن ډای اکسايډ او نور گازونه توليدوي، چې په دې ډول د هوا ککړتيا ډېرېږي. اتموسفير د ځمکې لپاره کټ مټ لکه د گلخانې غوندې دنده تر سره کوي.
- بابا وويل: درځی چې يو ځل د کور گلخانې ته لاړ شو.
- دواړه د بابا جان سره د کور گلخانې ته چېرته چې دوی ښايسته گلان او يو څه ترکاري کرلي وو لاړل.
- بابا جان وويل: پاس د گلخانې چت وينی؟

دواړو پاس وکتل، چت له پلاستیک نه جوړ شوی و.

هو، وینو یی. پلاستیک دی.

بابا: له دې پلاستیک نه د لمر وړانګې مستقیماً دلته راننځي او تودوخه یې ذخیره کيږي. کله چې گلخانه گرمه شي تر ډېره دا تودوخه ساتلی شي. نو ځکه اتموسفیر هم همداسې یوه دنده لري. اتموسفیر د لمر سوزوونګي

وړانگې فلتر کوي، تودې وړانگې ترې جوړوي او بيا يې ځمکې ته راپرېږدي. لکه څنگه چې پوهېږو لمر يوازې د ورځې له خوا نه ځلېږي خو بيا هم هوا د شپې له خوا ډېره يخه نه وي. دا ځکه چې ځمکه يوه اندازه وړانگې جذب کوي او نور بېرته منعکس کوي. اتموسفير کې د مېتان او کاربن ډای اکسايډ په شان گازونه نه پرېږدي چې ټوله تودوخه له ځمکې نه بېرته ووځي، يوه اندازه ځان سره ساتي، دوهم ځلي يې بيا ځمکې ته را استوي او نوره يې بېلو خواوو

ته استوي. که چېرې اتموسفیر دا کار نه کاوه، د ځمکې پرسر ژوند کول به ناممکنه وای. د ځمکې پر سر به هوا منفی ۱۸ درجې وای. صفر درجه کې اوبه یخ کیږي، نو تاسې فکر وکړی چې منفی ۱۸ درجې به څومره سړه هوا وي!

بابا وویل: ښه څنگه زما نانځکوو تر دې ځایه په هر څه پوه شوی؟

دواړو وویل: هو تر دې ځایه خو پوه شوو.

پانې وویل: بابا جانه نو دا خلک ولې د تودوخې او اقلیم بدلون نه داسې سر ټکوي. اتموسفیر خو خپل کار سم تر سره کوي.

بابا وخنډل: هو لور مې، اتموسفیر خو سم کار کوي خو ستونزه په موږ انسانانو کې ده.

ورانگه: هغه بیا څنگه؟

بابا: لکه څنگه چې گورۍ ژوند هره ورځ په تغیر کې دی. د ځمکې نفوس ډېرېږي. هر څومره چې نفوس ډېر شي همدومره خلک کور، کار، سرک، موټر او خوراکي توکو ته اړتیا پیدا کوي. په دې ډول مصرف ډېرېږي. همدا اوس په چین کې ۶ غټ ښارونه دي چې نفوس یې له ۱۰ ملیونو نه اوږي او د جاپان پلازمېنه توکیو کې ۳۷ ملیونه خلک ژوند کوي. کله چې د کور جوړولو لپاره کافي ځمکه نه وي نو ځنګلونه وهل کیږي، هغه سره د سړکونو جوړولو ته هم اړتیا ډېرېږي. فابریکې باید خپل تولیدات ډېر کړي، لا ډېرې نوي فابریکې هم باید جوړې شي. له هغه سره کثافات ډېرېږي.

همدا اوس ۱۵۰ ميليونه ټنه پلاستېک په بحرونو کې لامبي. دا ټول شيان د دې سبب کېږي چې موږ لا ډېر زيان لرونکي گازونه توليد کړو. دا گازونه داسې په اسانۍ په اتموسفير کې له منځه نه ځي او همدا ده چې هلته گډوډي جوړوي. دا گډوډي د دې لامل کېږي چې د ځمکې پر سر تودوخه تر پخوا تر ډېره پاتې شي ځکه چې اتموسفير يې سم نشي فلتر کولی. کاربن ډای اکسايډ چې موټر او فابريکې يې توليدوي، ويل کېږي چې ۱۲۰ کاله په اتموسفير کې پاتې کېږي. ميتان گاز چې د کرهڼې، فوسيلي سونگ توکو، کثافاتو او حيواناتو څخه توليديږي، که څه هم دومره ډېر ندي، خو بيا هم ۲۵ ځلې تر کاربن ډای

اُکسايډ ډېر مضر دی. نايټروس اُکسايډ گاز (N_2O) تقريبا ۳۰۰ ځلې تر کاربن ډای اکسايډ ډېر مضر دی خو د دې اندازه هم ډېره کمه ده.

کاربن ډای اُکسايډ مو د ځمکې پر سر په کار دی. ونې او شنه بوټي کاربن ډای اُکسايډ جذبوي او پر ځای يې اکسيجن چې انسانان او حيوانات يې تنفس کوي توليدوي ځکه خو ويلی شو چې ځنگلونه د ځمکې سږي دي. دې پروسې ته فوتوسنتز هم وايي.

پاڼه چې نور گنگسه شوې وه وويل: باباجانه زه خو لا هم سمه پوه نشوم، يعنی دا گازونه زموږ د ځمکې د تودوخې درجه ډېروي؟

بابا: هو همداسې ده، که له اندازې نه ډېر گازونه اتموسفير ته لاړ او پاتې شي هلته سيستم گډوډوي. اوس هم د ۱۸۵۰ ميلادي کال نه را په دې خوا ۱،۱ درجه هوا گرمه شوې او که مخنيوی يې ونه شي ډېرې بدې پايلې به ولري.

دواړو لپاره دا ټول معلومات ډېر زيات وو، خو له بل پلوه په زړه پورې هم وو او د ماښام تياره هم په خورېدو وه.

بابا دواړو ته مخ کړ او ويې ويل: فکر کوم چې نن مې ډېرې خبرې وکړې. اوس ناوخته دی او سترې شوې به هم یی.

دواړو خبره ورسره ومنله. وړانگه خپل کور ته روانه شوه. پاڼې يوه کتابچه او قلم را واخيستل، د بابا ورکړل شوي معلوماتو په ليکلو بوخته شوه. بابا يې وريام

شو، پوښتنه يې ترې وکړه: لور مې څه ليکي؟

پاڼه: بابا جانۀ ماته ستا خبرې ډېرې جالبې وې، وېرېرم چې هېرې مې نشي.
دا ټولې ليکم او بيا سبا ته يې خپلې ښوونکې ته هم وایم.

بابا: خوشاله شو، ځان سره يې وويل، که هر څوک دې مهمې پېښې ته پام
ونيسي ان شاء الله چې له بدمرغيو به په امن کې اوسو.

د اقلیمي بدلون مخنیوی

پاڼه او وړانګه خو ورځې په ښوونځي او کور کې د اقلیمي بدلون په خبرو اخته وې. هره ورځ به یې نوي پوښتنې درلودې او بابا جان به یې تر ډېره کیسې ورته کولې. په ښوونځي کې یې هم دا خبرې ډېرې تودې روانې وې. ډېری ښوونکو هم علاقه ښودلې وه او غوښتل یې چې نور هم ډېر معلومات ولري. بله ورځ پاڼه له ښوونځي نه په منډه منډه کور ته راغله، په سوځېدلې سا یې بابا جان ته وویل: بابا جان په پوهېږې نن څه وشول؟

بابا: نه بچو نه پوهېږم چې څه شوي او چېرته شوي.

پاڼه: اوهو بابا جان په ښوونځي کې یادوم. پوهېږې نن زموږ ښوونځي کې زیاتره زده کوونکي ناروغه وو. ویل یې هغه بل کلي کې هوا کې کوم څه وو او دوی یې ناروغه کړي. خو زه پوه شوم چې دوی ولې ناروغه وو.

بابا: ښه ته پوهه شوې چې ولې ناروغه وو؟

پاڼه: هو، تا چې ما ته د هوا ککړتیا کیسې کړې وې، زه وایم چې د دوی د کلي هوا خرابه شوې نو ځکه ټول ناروغه شوي وو.

بابا یې وویل: زما لور خو ډېره هوښیاره شوې. زه وایم ته به خامخا راتلونکې کې ډاکټره شې. که څنګه؟

پاڼه: نه باباجانه زه غواړم ستا غونډې اقليم او ځمکې ساتلو په برخو کې کار وکړم. خپله نړۍ وژغورم.

بابا يې پاڼه ښکل کړه: الله دې بريالۍ لره لورکۍ مې.

د پاڼې مور دروازه کې ولاړه وه، د دوی خبرو ته غوږ و وېې ويل: هو پلار لور وخته پلانونه جوړ کړي. اوس راځئ چې ډوډۍ يخيږي، که يو ځل بيا ستاسو مجلسونه شروع شي تر سبا هم نه خلاصیږي.

له ډوډۍ نه وروسته پاڼه د بابا څنگ ته ورغله: بابا جانۀ تا هغه ورځ د اقليم بدلون پايلو په اړه کيسې راته وکړې. ما غوښتل چې د مخنيوي په اړه يې هم يو څه معلومات راکړې. ايا موږ يې هم مخنيوی کولی شو؟

بابا: هو لورکۍ، هر څوک کولی شي چې له ځان نه يې پيل کړي او په مخنيوي کې يې ونډه واخلي. هغه متل دې اورېدلی، چې وايي څاڅکی څاڅکی درياب کيږي. نن به يو څو نورو شيانو باندې هم وغږېږو. څنگه دې خوښه ده چې وړانگې ته هم غږ کړې.

پاڼه: وی هو، هغې ويلې و چې کله موږ د اقليم په اړه خبرې کوو هغې ته هم غږ کړم. زه زر راځم بابا جانۀ.

بابا منتظر و خو پاڼې پسې ځنډ کړ. بابا يې هم پسې ورغی. د وړانگې کور کې ټول وارخطا وو او په منډو ښکارېدل. پاڼه د وړانگې تر څنگ خپه ولاړه وه.

بابا ورنږدې شو، پوښتنه يې وکړه: څه خبره ده ولې داسې خپه يې؟
پاڼه ورو بابا ته ورنږدې شوه ويې ويل: بابا جان د وړانگې پلار ناروغه دی.
وايي سا يې نشوۍ اخيستی.

بابا د وړانگې د پلار کوټې ته په منډه ورغی. لږ شېبه وروسته بېرته راووت.
دواړو ته يې مخ کړ ويې ويل: زه حکمت صيب روغتون ته وړم. د اندېښنې وړ
خبره نده.

دواړو سرونه وښورول. شېبه وروسته بابا د وړانگې پلار او ورور سره د روغتون
پر لور روان شول.

د پاڼې مور هم راغله او د وړانگې مور ته يې ډاډگيرنه ورکوله. شپه ښه تياره
شوې وه چې بابا د وړانگې پلار او ورور سره بېرته راستنه شول. د وړانگې پلار
هم ښه ښکارېده.

بابا پاڼې او مور ته يې غږ کړ: موږ به کور ته لاړ شو حکمت صيب ارام ته اړتيا لري.

حکمت صيب او کورنۍ يې له بابا نه ډېره مننه وکړه.

په لار کې پاڼې له بابا نه پوښتنه وکړه: بابا جان، کاکا باندې څه شوي وو؟

بابا يوه ژوره سا واخيسته ويې ويل: اه لورکۍ مې دا هم د هوا ککړتيا د
بدمرغيو يوه بله بېلگه ده. کاکا حکمت دې د سا بندۍ ناروغي لري. چېرته
چې دی کار کوي هلته دوی د برېښنا د توليدلو لپاره غټ ډيزلي جنراتوران

کاروي. ډيزلي جنراتوران هم زیان رسونکې گازونه تولیدوي او هوا ککړوي. کاکا حکمت ته دې دا گازونه زهر دي. سېري يې له کاره غورځوي.

پاڼه ډېره خپه شوه. په کاکا حکمت يې ډېره زړه بد شو.

ورو يې پوښتنه وکړه: کاکا حکمت مې ښه کيږي؟

بابا: هو ان شاء الله د الله په رضا ښه کيږي خو د هوا ککړتيا ورته ښه نه ده او ځان بايد ترې وساتي. خو ستونزه دا ده چې څنگه يې وساتي؟

درې واړه غلي وو. کور کې هم چا خبرې نه کولې او په سوچونو کې ډوب وو.

پانې وويل: د کاکا حکمت غوندې به څومره نور خلک دا حال لري. او زه وينم چې له هر کور نه لوگي راپورته کيږي. دا به څومره خلک تنفس کوي او ناروغه کيږي به.

بابا وويل: موږ د دې ډېر ښه امکانات لرو چې داسې يوه برېښنا چې نه هوا ککړه کړي او نه هم ډېره گران بيه وي تولید کړو. له بلې خوا ډېرو خلکو ته به برېښنا هم ورسېږي.

پاڼه ځای کې رانېغه شوه: هغه څنگه بابا جان، او ولې تر اوسه موږ داسې برېښنا نه لرو؟

بابا يې وخنډل: اوس ویده شه لور مې، ناوخته ده سبا ښوونځي ته هم ځي. سبا به بيا درته ووايم چې څنگه.

پاڼې هم ومنله. د بابا او مور مخ يې مچو کړ. غاښونه يې برس کړل. مخ او لاسونه يې پرېمنځل او خپل ځای کې د سترگو په رپ کې ویده شوه.

مور يې پاڼې ته کتل، بابا ته يې وویل: نن د وړانگې سره ډېره خپه شوه، ډېره خسته هم شوه ځکه داسې زر ویده شوه.

بابا: ملگرتيا بايد همداسې وي چې غم کې درسره شریک وي.

وړانگه خو ورځې ښوونځي ته را نه غله. پاڼه به هره ورځ د وړانگې کور ته ورتلله، د حکمت کاکا پوښتنه به يې کوله او هم به يې وړانگې ته له ښوونځي نه د کورنۍ دندې راوړلې چې له درسونو نه شاته پاتې نشي.

حکمت کاکا هم تر یو حده بېرته مخ په ښه کېدو شو او وړانگه هم د پاڼې سره یوځای ښوونځي ته تگ راتگ پیل کړ. که څه هم حکمت کاکا بېرته په پښو درېدلی شو، خو کار ته د تگ نه و. وړانگه خپل پلار ته ډېره ځورېده او درسونو ته به يې سم پام نشو کولی. پاڼه پوهېده چې د وړانگې ټول پام حکمت کاکا ته دی نو ځکه يې ډېره هڅه کوله چې خوشاله يې وساتي.

مازیگر پاڼه او وړانگه له ښوونځي نه د کور خوا ته روانې وې چې بابا جان سره مخ شوې. بابا يې هم کور خواته روان و. درې واړه سره یوځای شول.

بابا وویل: څنگه مو خوښه ده چې لږ قدم ووهو، په لاره کې به یو ایسکریم هم درته واخلم. دواړو د خوشالۍ نه نارې کړې، هوووو ایسکریم...

لار کې وړانگې وویل: کاکاجانه تاسې غوښتل چې د اقلیم ساتلو په اړه موږ ته نورې کیسې هم وکړئ خو هغه زما د آغا جان ناروغۍ هر څه رانه هېر کړل. که خوښه مو وي او حوصله لرئ، زه غواړم چې نور معلومات هم ولرم. له هغه وخته چې زما آغا جان لوگي ناروغه کړی هره شېبه یې په اړه سوچ کوم.

بابا جان د وړانگې په سر لاس راتېر کړ: لورکۍ ډېره اندېښنه مه کوه. الله (ج) ډېر لوی او مهربانه دی. شکر دی موږ او تاسې ایمان لرو، هر څه به سم شي. هو، خو زه به د اقلیم بدلون د مخنیوي په اړه یو څه ووايم.

موږ هر یو کولی شو چې د اقلیمي بدلون مخنیوي لپاره یو څه وکړو، که څه هم پرمختللي هېوادونه په دې کې ډېر رول لوبوي، خو بیا هم موږ باید له ځانه پیل وکړو. مخکې مو هم په دې اړه خبرې کړې وې چې موټرکې ډېر تلل، د تېلو او سکارو سوځول، له پلاستیک نه د سون د توکو په ډول گټه پورته کول، د ځنگلونو وهل دا ټول په اقلیمي بدلون باندې منفي اغېز لري. موږ کولی شو چې د موټر پر ځای په پښو لاړ شو، له بایسکل نه کار واخلو چې دا کار زموږ روغتیا لپاره هم ډېره گټه لري او که لرې ځای ته د تگ اړتیا وي نو بسونو کې لاړ شو. بل دا چې مېوه او ترکاری د نېردي پټیو او باغونو نه واخلو. په دې ډول هم د پلاستيکي قوطني او بسته بندۍ نه مخنیوی کېږي او هم د ترانسپورت تیلو مصرف نه ډډه کېږي.

د پلاستيکي کڅوړې پر ځای د تیکه یې کڅوړې نه کار واخلو.

موږ پوهېږو چې ځنگلونه د ځمکې سېري دي، که چېرې ځنگلونه ډېر ووهل شي د کاربن ډای اکسايډ د جذب لپاره به کافي اندازه ونې نه وي، دا گازونه اتموسفير ته پورته کېږي او هلته پاتې کېږي. د هرې وهل شوې ونې پر ځای بايد بله ونه کېنول شي.

د کور پاکولو لپاره موږ ډېر وخت د کيمياوي موادو نه استفاده کوو، موږ کولی شو چې په ډېره اسانه د لوبڼو مېنځلو يا د کور پاکولو لپاره خپله مواد جوړ کړو، د مثال په توګه موږ د سرکې، د ليمو جوهر او سوډا ميکس څخه کولی شو د کور پاکولو لپاره مواد جوړ کړو که چېرې طبيعي صابون هم ورسره ګډ کړو نور نو هېڅ ډول کيمياوي موادو ته اړتيا نه پاتې کېږي. په دې ډول د پلاستيکي بوتلونو، د کيمياوي موادو د اوبو سره د ګډون مخنيوی کېږي.

لمريزه (سولر) برېښنا

يوه بله مهمه برخه لمريزه (سولر) برېښنا ده، موږ ښه لمر لرو او کولی شو چې ښه گټه ترې واخلو خو له بده مرغه زموږ هېواد کې ډېره کمه پاملرنه ورته شوې.

دواړو په يو غږ سره وويل: لمريزه برېښنا څه وي؟

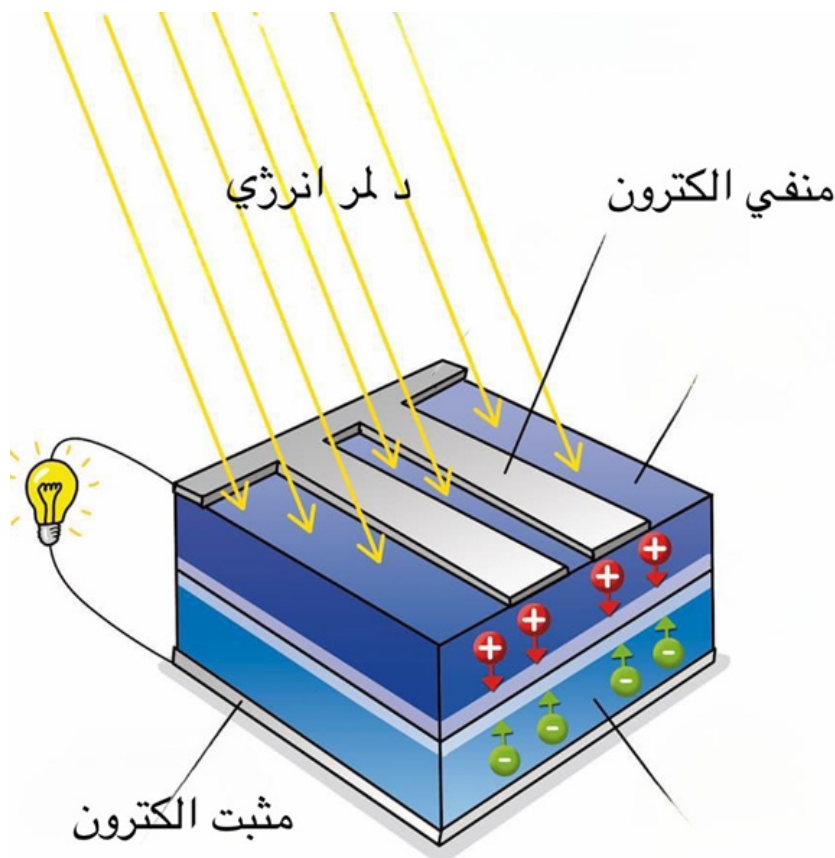
بابا وخندل: همدې پوښتنې ته زه په تمه وم. سولر انرژي يا فوتوولتيک د لمر انرژي په برېښنا بدلېدو ته وايي. فوتو د يوناني کلمې نه اخيستل شوي چې د رڼا معنی ورکوي او ولټه د مشهور ايټالوي فيزيک پوه له نوم نه اخيستل شوي. ښاغلي الېسندرو ولټه د مشهورو اختراع گانو نه يو د برېښنا کيمياوي سرچينې ماشين جوړونه ده. نوموړی په ۱۷۴۵ زېږديز کال کې ايټاليا کې زېږدلی او ۱۸۲۷ کې له دې نړۍ نه سترگې پټې کړي دي.

د دې لپاره چې برېښنا تر لاسه کړو موږ الکترونونو ته اړتيا لرو. الکترون وېرې حجرې دي چې په سترگو نه لېدل کېږي. کله چې الکترون لکه اوبه په سيند کې چې بهيږي په بهېدو شي برېښنا توليدوي. البته دوی په سيند کې نه بهيږي بلکې د برق سيمونو او پايو کې په حرکت وي. د دې لپاره چې برېښنا تر لاسه شي بايد الکترون په بهېدو يا حرکت راولو. د دې لپاره موږ د لمريزې برېښنا تورو تختو ته اړتيا لرو. تاسې به د بامونو پر سر دا ډول تختو

ته خامخا پام شوی وي. نه یوازې د بامونو پر سر بلکې د حساب په ماشینونو کې یا لاسي خراغونو کې وړې تختې هم همدا د لمريزې برېښنا لپاره دي. د لمريزې برېښنا تختې له دوو برخو نه جوړې شوي دي. په دواړو برخو کې الکترونونه دي. په پاسنۍ برخه کې الکترون تر لاندې برخې ډېر دي. پاسنۍ برخه کې منفي الکترونونه دي او لاندنۍ کې مثبت، کټ مټ لکه یوه بټرۍ کې چې وي.

کله چې لمر د سولر (د لمريزې برېښنا) تختې پر مخ وځلېږي نو لاندني الکترونونه پاسنۍ برخې ته راځيږي. پاسنۍ برخه کې الکترونونه ډېرېږي او ځای کميږي نو باید یو څه نور الکترونونه بېرته لاندنۍ برخې ته لاړ شي. په دې ډول یو حرکت یا جریان رامنځ ته کیږي، که موږ دا دوی برخې د یوه سیم په مرسته سره وصل کړو نو پاسني الکترون د دې سیم په مرسته بېرته رانستګه کیږي چې په پایله کې د حرکت پیدا کیدو سره برېښنا تولیدیږي. د دې برېښنا ښېګڼه دا ده چې اقلیم ته هېڅ ډول تاوان نه رسوي. نه یوازې د لمر رڼا بلکې اوبه او باد هم موږ ته داسې برېښنا چې په اقلیم منفي اغېزې نلري راکولی شي. ښايي ځینې کتابونو کې مو د غټو بادپکو په څېر پایې چې ولاړې دي لېدلې وي.

دواړو سرونه وښورول: هو څه موده مخکې مو همداسې یو عکس په کتاب کې ولېد.

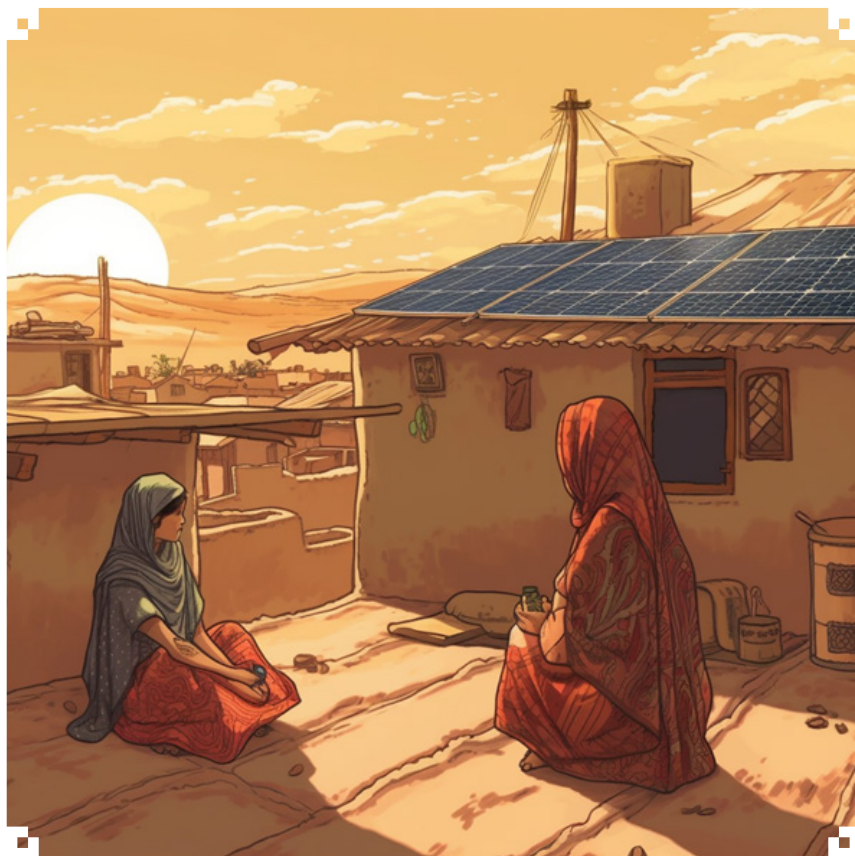

بابا: هغه بادي برېښنا توليدوي. زما په خپلو سفرونو کې ورته پام و. اروپايي هېوادونه ښه گټه ترې اخلي.

پاڼه: بابا جاننه نو موږ خو باد او لمر دواړو لرو ولې گټه نه ترې اخلو؟

بابا جان: هو زما نانځکې زه هم همدا هڅه کې يم چې په دې برخه کې يو څه پرمختگ وکړو. د ډېرو وگړو دې هر څه ته دومره پام نه وي او توجه هم نده ورته

شوې، خو زه خوشبینه یم او زړه مې وایي چې ډېر زر به همداسې دستگاوي
جوړې شي او موږ به د برېښنا ستونزه نور نلرو.
درې واړو په یوه غږ امین وویل او د خپل کور په خوا روان شول.

پاڼه او وړانګه په ژورو سوچونو کې ډوبې وې. ښايي د سولر تختې به یې
جوړولې او یا هم بادي ژرنډې. بابا جان په زړه کې خوشاله و، پوهېده چې

نوی نسل به ډېرې نوي مفکورې ولري او خپل گران هېواد به د برېښنا، اوبه او ځنگلونو خاوند کړي، د پرمختگ لپاره به يې هڅې وکړي او هېڅ چا ته به اجازه ورنکړي چې زموږ گډ کور ته زيان ورسوي.

د يوه سوکاله او اباد افغانستان په هيله !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library